

РЕШЕНИЕ

№ 514

гр. Пловдив, 20.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Светлана Изева

Членове: Радостина Стефанова
Светлана Станева

като разгледа докладваното от Радостина Стефанова Въззивно гражданско дело № 20265300500643 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.435, ал.2, т.7 и чл. 435, ал.2, т.2 от ГПК.

Образувано е по подадена жалба от *****, „****“, представлявано от Н. Б. Й., *****, представлявано от Н. Б. Й., както и от Н. Б. Й., ЕГН *****, с адрес гр. *****, всички чрез адв. М. Б., с адрес гр. *****, като представител на ***М. Б. срещу Постановление за разносните по изпълнението и срещу насочването на изпълнение върху несеквестрируемо имущество, обективирани в Покана за доброволно изпълнение (ПДИ) с изх. № 2265/04.02.2026г. до „****“, ПДИ № 2347/04.02.2026г. до *****, ПДИ с изх. № 2386/04.02.2026г. до Н. Б. Й., ПДИ с изх. № 2741/10.02.2026г. до ***** ЕООД.

Направено е искане да бъдат отменени действията на ЧСИ *****, рег. № *****, по изп.д.№ 121/2025г., с които е извършено изпълнение чрез насочване на изпълнение **чрез запор** върху всички вземания, включително по откритите във всички клонове сметки в лева и валута, на ползваните банкови сейфове и касети и на движими вещи предоставени за доверително

управление, до размера на дължимата сума в описаните банки в ПДИ до размера на задължението по делото; насочване на изпълнение **чрез запов** върху всички парични вземания, по всички видове платежни сметки (за електронни пари, за извършване на платежни операции и др.), които са открити при описаните други дружества в ПДИ, както и по всякакви други форми на електронни плащания или плащания в брой, до размера на дължимата сума; насочване на изпълнение **чрез запов** върху всички настоящи, бъдещи и условни вземания породени, както и тези, които ще се породят от търговските /наемните или всякакъв друг вид/ взаимоотношения с *** „***** и НЗОК, **както и в частта за постановления за разноси** по изп.д.№121/2026г., обективирани в получените ПДИ за сумата в размер на 78 743,25 евро /с ДДС/, както и включването на тази сума в цялост в сумата по т.26 от Тарифата към ЗЧСИ, която е пропорционална такса върху събраната сума, към дата 10.02.2026г.

От „*****, представлявано от управителя И. Х. А., чрез адв. Т. Г., АК - П., е депозирано възражение, че жалбата е неоснователна.

От ЧСИ ***** са депозирани мотиви, на осн. чл.436 ал.3 от ГПК, с които взема становище, че жалбата е частично допустима и в тази част е неоснователна, а в останалата част е недопустима.

Окръжен съд – Пловдив, V възз.гр.с., намира, че жалбата е процесуално допустима в частта относно насочването на изпълнение чрез запови, подадена е от надлежни страни в законоустановения срок срещу акт, подлежащ на обжалване, и затова следва да бъде разгледана.

Изпълнителното производство е образувано по Молба от „***** против МЦ *****, „*****, „*****, както и отделно против Н. Б. Й. като физическо лице. На всички длъжници са връчени гореописаните Покани за доброволно изпълнение.

Относно ***** съдът констатира, че няма подадена жалба от този длъжник, поради което и изложените доводи в обстоятелствената част за това дружество са напълно неотносими към доводите от жалбата на другите четирима жалбоподатели.

С жалбата на ***** , както и отделно от Н. Б. Й., като физическо лице, са направени възражения по отношение несеквестируемостта на

имуществото, че постъпленията по банковата сметка на ***** и другия длъжник по делото ***** за трудови и други възнаграждения за труд на работниците и служителите в тези дружества са несеквестируеми. Записано е, че ***** има удостоверение за регистрация на лечебно заведение за извънболнична медицинска помощ № УД-162213100019-05 и има сключен Договор № 162794/16.10.2023г. с НЗОК. Цитирани са разпоредбите на чл.54, ал.2 и ал.3 от КРБ. Посочено е, че вземанията на ***** като заведение, осъществяващо лечебна дейност и произтичащи от договорни взаимоотношения с НЗОК, са несеквестируеми, тъй като бюджетът на НЗОК е част от държавния бюджет. Със средства от бюджета на НЗОК се финансира дейността на отделните клиники или отделения в лечебните заведения. Позицията се на чл.393, ал.1 от ГПК, затова, че обезпечение на иск за парично вземане срещу държавата, държавните учреждения, общините и лечебните заведения по чл.5, ал.1 от Закона за лечебните заведения както и върху вземания на лечебни заведения от НЗОК не се допуска, както и според ал.2- Не се допуска обезпечение на иск за парично вземане чрез налагане на заповед върху вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение. Поддържа се, че с оглед на спецификата и характеристиката на дейността на дружеството, а именно осъществяване на болнична дейност, допускането на наложените заповеди на вземания по сметки и вземания от НЗОК, следва да бъде преценено не само по законосъобразност, но и по целесъобразност. В този смисъл, случаят, по-скоро следвало да се подведе под хипотезата и приложимостта на разпоредбата на чл.393, ал.2 във вр. чл. 520, ал.1 от ГПК. Поддържа, че е приложима, защото ответникът е лечебно заведение - болница, съгласно чл.9, ал.1 от ЗЛЗ и с оглед чл.96 и чл.97 от ЗЛЗ се явява бюджетно субсидирано заведение. Съгласно чл.96 от ЗЛЗ единият от възможните източници на финансиране на лечебно заведение е държавният бюджет. С чл.97, т.4 от ЗЛЗ е предвидено, че приходите на лечебното заведение се формират и от целеви субсидии от държавния бюджет, когато това е предвидено със Закона за държавния бюджет. Съобразно разпоредбата на чл.520, ал.1 от ГПК не се допуска изпълнение върху средствата по банковите сметки на общините и другите бюджетно субсидирани заведения, постъпили като субсидия от държавния бюджет. Поддържа също, че в случая ЧСИ не бил събрал данни от какъв източник са средствата по банкови сметки на ответните дружества - дали са бюджетни или от други източници. Затова, някои

съдилища вече са приели, че е недопустимо е да се допусне обезпечение - запор върху вземанията по банкови сметки на ответната болница. По-конкретно ***** е лечебно заведение по ЗЛЗ и с оглед чл.96 и чл.97 от ЗЛЗ се явява бюджетно субсидирани заведения. В тази връзка мотивите на съда по горесцитираните дела били приложими изцяло към настоящото дело, по което са запорирани суми на лечебно заведение, като изрично в призовките е посочено и вземания от НЗОК. Насочването на вземания от банкови сметки и всички вземания от НЗОК е недопустимо, доколкото тези вземания са несеквестрируеми предвид статута на длъжниците на лечебни заведения и като вземания постъпващи от държавния бюджет. Макар и разпоредбата на чл. 393 от ГПК да касае обезпечение, същата следвало да се приложи по аналогия, доколкото става въпрос за незабавно изпълнение по вземане, което не е установено с влязло в сила съдебно решение и производството, по което е висящо към настоящия момент. Доколкото вземанията от НЗОК се явяват субсидия от републикански бюджет, съгл. чл.520, ал.1 от ГПК, то вземанията и наличността по сметките на дружеството- длъжник следва да бъдат изключени сумите - вземания към НЗОК. Налагането на запор би лишило лечебното заведение от достъп до тези средства, което би затруднило осъществяване дейността му, а това е в разрез със задължението □ по чл.6, ал.1 от ЗЛЗ - дейността да се провежда при спазване стандарта за медицинските дейности и в изпълнение задължението да осъществява грижа за запазване и лечение на болни граждани. В лечебното заведение всекидневно се лекуват пациенти, като запорът на всички вземания на дружеството може да доведе до състояние, застрашаващо живота и здравето на тези пациенти. Запорирането на всички вземания по сметки блокира дейността на дружеството, което заплашва живота на лекуваните се пациенти. Насоченото принудително изпълнение чрез запор на вземания по банкови сметки и вземания от НЗОК прекраща границите на допустимото и е в противоречие с нормите на Конституцията на РБ.

По отношение на трудови възнаграждения се излагат доводи, че незаконосъобразно са запорирани вземанията, постъпващи по банковите сметки на *****, които са за трудовите възнаграждения на работниците и служителите в това дружеството. Позовава се на чл.446 от ГПК, че трудовото възнаграждение или друго каквото и да е възнаграждение за труд, чиито размери са под минималната работна заплата, са несеквестрируеми, както и на

чл.136 от ЗЗД, че ползват се с право на предпочтително удовлетворение вземанията на работници и служачи, произтичащи от трудови отношения.

С молба от 10.02.2026г. депозирана до ***** по изп. дело № 121/2026г. на основание чл.136, ал.1, т.5 от ЗЗД и основание чл.446 от ГПК е поискано да се разреши изплащане на трудови възнаграждения в размер на 100 859 евро за работниците и служителите в *****. Поискано е също така да се разреши изплащане на консумативни за болнични заведения под специален режим, като за ***** е в размер на 62 632,11 евро. ЧСИ не се бил произнесъл по молбата и е изтеглил всички наличности по сметки на дружествата, като е оставил работещите в дружеството без работни заплати.

По отношение на ПДИ за доброволно изпълнение, в частта за разноските, са направени възражения, че ЧСИ е начислил сумата в размер на 78 743,35 евро /с ДДС/, без да са индивидуализирани по точки и размери. Поддържа, че това пречи на точната проверка за това как са изчислени таксите и дали са правилно изчислени. На следващо място, възражава, че в тази сума неправомерно е включена т.26, която е пропорционална такса върху събраната сума. Доколкото към момента на получаване на ПДИ никакви суми не са събрани по делото, то тези такси са недължими. Налице било неправомерно начисляване, преди да има плащания и събиране на задължението. Няма данни и за авансово плащане на начислените суми за такси и разноски от страна на вискателя. Пзовава се на съдебна практика в тази насока - Решение № 505/18.04.2019 г. по възз. гр. д. № 615 /2019 г. на Окръжен съд – Пловдив, VIII гр.с.

От вискателя „*****“ е взето становище, че възраженията на жалбоподателите са неоснователни. Цитираната норма на чл. 393, ал.1 от ГПК не намира приложение в случая, тъй като разпоредбата, уреждаща недопустимост на обезпечението, систематично е поместена в Част Четвърта „Обезпечително производство“ на ГПК /чл. 389 — 403 от ГПК/, и регламентира допускането на обезпечения на бъдещ или предявен иск. Като вискател провеждал изпълнително производство срещу длъжниците за изпълнение на парично вземане въз основа на годно изпълнително основание съгласно чл. 404, т.1 от ГПК, а именно - заповед за изпълнение, по която е допуснато с разпореждане на съда незабавно изпълнение и е издаден изпълнителен лист, въз основа на които е образувано изп.д. № 121/2026 г. по

описа на *****. Поради липса на изрична или препращала разпоредба и с оглед императивния характер на процесуалните норми, уредената в чл.393, ал.1 от ГПК недопустимост на обезпечението на иск срещу определени изчерпателно изброени правни субекти, не намира приложение в изпълнителния процес. Отделно, забраната за налагане на заповест за спиране на банкови сметки се отнася единствено спрямо лечебни заведения по чл. 5, ал.1 от ЗЛЗ, а в случая ***** не попадат в обхвата на лечебните заведения, изброени в чл.5, ал.1 от ЗЛЗ, тъй като не са създадени от държавата: център за спешна медицинска помощ, център за трансфузионна хематология, лечебно заведение за стационарна психиатрична помощ, център за комплексно обслужване на деца с увреждания и хронични заболявания, както и лечебно заведение към Министерския съвет, Министерството на здравеопазването, Министерството на отбраната, Министерството на вътрешните работи, Министерството на правосъдието и Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Позицията се на чл.35, ал.1 от ЗЛЗ, затова, че лечебните заведения по чл.5, ал.1 се създават и преобразуват от Министерския съвет по предложение на министъра на здравеопазването, докато чл. 37, ал.1 от ЗЛЗ допуска създаването на лечебни заведения от юридически и физически лица като търговски дружества - какъвто е процесният случай относно длъжника *****. Акцентираща, че другите длъжници не твърдят по делото, а и нямат качеството на лечебно заведение по смисъла на ЗЛЗ.

За пълнота се цитира Определение №1348/ 20.03.2025 г. по к. ч. гр. д. № 501/2025 г. на ВКС при изричното посочване в чл. 393, ал. 1 от ГПК само на лечебните заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ не е допустимо разширително тълкуване, при положение, че се касае за императивна правна норма и при положение, че при приемането на тази норма има съществуваща регламентация на различните видове лечебни заведения в специалния закон – ЗЛЗ, приет през 1999 г. След като законодателят е приел да изключи от обхвата на обезпечителния процес искове за парично вземане само срещу лечебни заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ, а не срещу всички допустими по смисъла на специалния закон лечебни заведения, то в такъв случай чл. 393, ал. 1 от ГПК следва да се тълкува в смисъл, че не е допустимо обезпечение на иск за парично вземане само срещу лечебни заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ. Допустимо е обезпечение на такива искове срещу всички други лечебни

заведения по смисъла на ЗЛЗ.

На следващо място, съгласно чл.442 от ГПК вискателят може да насочи изпълнението върху всяка вещь или вземане на длъжника, като това право на кредитора е ограничено по отношение изпълнението върху определени вещи и вземания на длъжника - физическо лице с уреждане на института на несеквестируемостта по чл.444 - чл. 446а от ГПК. В този смисъл общите основания на закона, уреждащи несеквестируемостта /чл. 444 - чл. 446а от ГПК/, се отнасят до имущество на физически лица, докато по делото се провежда принудително изпълнение срещу имущество на търговски дружества, а спрямо изпълнението срещу длъжника-физическо лице Н. Й. не са налице оплаквания и данни за нарушаване на изискванията за несеквестируемост. По отношение на приложението на чл.520, ал.1 от ГПК за провеждане на принудително изпълнение, то цитираната разпоредба регламентира, че не се допуска изпълнение върху средствата по банковите сметки на общините и другите бюджетно субсидирани заведения, постъпили като субсидия, трансфер или временен безлихвен заем от държавния бюджет, включително чрез бюджетите на общините или чрез други бюджети. Поддържа също, че съгласно тълкуването на чл. 520, ал. 1 от ГПК се налага извод, че се въвежда недопустимост на принудително изпълнение спрямо лимитативен кръг длъжници - общини и другите бюджетно субсидирани заведения, както и спрямо точно определени вземания - средства по банковите сметки, постъпили като субсидия, трансфер или временен безлихвен заем с източник държавния бюджет, като двете предпоставки следва да бъдат налице кумулативно.

На следващо място, жалбоподателите не били представили доказателства за произхода на средствата по запорираните банкови сметки и по-конкретно извлечение от банковите сметки с подпис и печат на съответната банка. В отговорите на запорните съобщения от третите задължени лица също не се съдържа такава информация. По отношение на вземанията от НЗОК се посочва, че бюджетът на НЗОК няма характеристиките на държавния бюджет на РБългария и за него не важи и не намира приложение ограничението, предвидено в чл.520, ал.1 от ГПК, тъй като в цитираната разпоредба с несеквестируемост се ползват само средствата с първичен източник държавния бюджет, които са предвидени целево в него за определи дейности,

въпреки че фактическото им предоставяне може да е опосредено чрез друг бюджет. Не такъв бил бюджетът на НЗОК съгласно изричната законова регламентация. Фактът, че длъжниците са или физическо или търговски дружества, регистрирани в Търговския регистър и имащи за предмет извършването на определена търговска дейност по смисъла на ТЗ, автоматично изключва ограничението както по чл.519 от ГПК, така и по чл.520 от ГПК по отношение на тях, доколкото те нямат характеристиките на държавно учреждение, община или бюджетно субсидирано заведение по смисъла на цитираните разпоредби и даденото тълкуване на тези понятия. Предвид обстоятелството, че в случая запорите по изпълнението са наложени върху вземания на *****като изпълнител на сключени договори с възложител НЗОК, се достига до извод, че се касае за частни парични притезания, които не се субсидират от държавния бюджет, а имат друг източник на финансиране - бюджета на НЗОК, поради което и на това основание посочените вземания на длъжниците са на общо основание секвестрируеми и не попадат под защитата на чл.520 от ГПК.

По отношение на възражението, че запорираните вземания, постъпващи по банковите сметки на ***** са предназначени за трудови възнаграждения на работниците и служителите в дружествата и твърдяната несеквестрируемост по чл. 446 от ГПК, то тази несеквестрируемост се отнася до случаите, в които изпълнението е насочено срещу трудово възнаграждение, което се изплаща на длъжник- физическо лице.

По отношение на атакуваното Постановление за разноси, счита, че длъжниците трябвало да направят искане до съдебния изпълнител за подробна сметка на размера на дълга, включително и за начислените такси и разноси поотделно.

Пловдивският окръжен съд – V възз. гр. с., намира, че подадената жалба от *****, както и отделно от Н. Б. Й., ЕГН *****, в лично качество, срещу действията на съдебния изпълнител, с които е извършено изпълнение чрез насочване на изпълнение чрез гореописаните запори, има бланкетен характер, тъй като не са изложени конкретни доводи и възражения във връзка с исканата отмяна на тези действия.

По отношение на подадената жалба от *****, съдът намира, че описаните доводи за несеквестрируемост и възражения срещу действията на

съдебния изпълнител, с които е извършено изпълнение чрез гореописаните запови, са неоснователни. Действително за ***** има издадено удостоверение за регистрация на лечебно заведение за извънболнична медицинска помощ № УД-162213100019-05 и е сключен Договор № 162794/16.10.2023г. с НЗОК. Няма спор, че ***** е лечебно заведение по смисъла на Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/. Съгласно чл.3 от ЗЛЗ, лечебните заведения, без тези по чл.5 от ЗЛЗ, се създават по Търговския закон или Закона за кооперациите. Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗЛЗ - Лечебните заведения оказват извънболнична и болнична помощ. Те се създават от държавата, от общините и от други юридически и физически лица. В конкретния случай *****е създадено по Търговския закон, като собственик е дружеството *****, видно от удостоверение по ТЗ. Налага се извод, че това лечебно заведение не попада измежду лечебните заведения по смисъла на чл.5, ал.1 от ЗЛЗ, защото не е създадено от държавата или от община. Съгласно чл.96 от ЗЛЗ - Източници за финансиране на лечебните заведения могат да бъдат: 1. Националната здравноосигурителна каса; 2. (изм. - ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г.) държавният и общинските бюджети; 3. (изм. - ДВ, бр. 60 от 2012 г., в сила от 7.08.2012 г.) застрахователи, лицензирани по раздел II, буква "А", т. 2 или т. 1 и 2 от приложение № 1 към Кодекса за застраховането; 4. местни и чуждестранни юридически и физически лица.

Неоснователно е възражението, че по делото намира приложение разпоредбата на чл.393 от ГПК, според която - (Доп. - ДВ, бр. 50 от 2008 г., в сила от 1.03.2008 г., бр. 86 от 2017 г.) Обезпечение на иск за парично вземане срещу държавата, държавните учреждения, общините и лечебните заведения по чл.5, ал.1 от Закона за лечебните заведения, както и върху вземания на лечебни заведения от Националната здравноосигурителна каса, не се допуска /ал.1/ и Не се допуска обезпечение на иск за парично вземане чрез налагане на запов върху вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение. /ал.2/. Това не е така в случая, тъй като лечебното заведение ***** не попада в обхвата на чл.5, ал.1 от ЗЛЗ.

В тази насока е и Определение № 1348/20.03.2025г. по к.ч.гр.д.№ 501/2025г. на ВКС, III г.о., постановено на осн.чл.280, ал.1, т.3 от ГПК. В мотивите на ВКС е записано, че – „При изричното посочване в чл.393, ал.1 от ГПК само на лечебните заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ, не е допустимо

разширително тълкуване, при положение, че се касае за императивна правна норма и при положение, че към приемането на тази норма има съществуваща регламентация на различните видове лечебни заведения в специалния закон – ЗЛЗ, приет през 1999 г. Щом законодателят е приел да изключи от обхвата на обезпечителния процес искове за парично вземане само срещу лечебни заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ, а не срещу всички допустими по смисъла на специалния закон лечебни заведения, не може да има съмнение, вкл. чрез извършеното логическо и систематическо тълкуване, че чл.393, ал.1 от ГПК следва да се тълкува в смисъл, че не е допустимо обезпечение на иск за парично вземане само срещу лечебни заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ. Допустимо е обезпечение на такива искове срещу всички други лечебни заведения по смисъла на ЗЛЗ. Лечебните заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ, срещу които е недопустимо обезпечение на иск за парично вземане, са изчерпателно посочени в цитираната правна норма и това са: центрите за спешна медицинска помощ, центрите за трансфузионна хематология, лечебните заведения за стационарна психиатрична помощ, центрите за комплексно обслужване на деца с увреждания и хронични заболявания, както и лечебните заведения към Министерския съвет, Министерството на здравеопазването, Министерството на отбраната, Министерството на вътрешните работи, Министерството на правосъдието и Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Те се създават от държавата (МС), по предложение на министъра на здравеопазването и са юридически лица на бюджетна издръжка /чл.35 от ЗЛЗ/, чиито устройство, дейност и структура се уреждат с правилник, издаден от компетентен орган на изпълнителната власт, но не са търговски дружества. Съобразявайки специфичната дейност по здравеопазване, извършвана от лечебните заведения, при заложените горепосочени водещи критерии в правната им регламентация, законодателят е счел, че е допустимо обезпечение на иск срещу лечебно заведение, включително чрез обезпечителния заповест, с изключение на искове за парични вземания срещу лечебни заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ. Аргумент за противното не може да се извлече от нормата на чл.54, ал.2 от ЗЛЗ, според която при откриване на производство по несъстоятелност не се допуска заповест върху парични средства като обезпечителна мярка по чл.630, ал.1, т.4 от ТЗ и не се прилага разпоредбата на чл.630, ал.2 от ТЗ. Тази специална норма съществува в тази си редакция от

момента на приемане на ЗЛЗ, обн. ДВ, бр. 62 от 09.07.1999 г., т. е. тя е заварена от действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., и първоначалната редакция на чл.393, ал.1 от ГПК. Следователно, ако законодателят е искал да разшири приложното поле на чл.54, ал.2 от ЗЛЗ извън производството по несъстоятелност по ТЗ до обезпечителното производство въобще по чл.389 и чл.390 от ГПК досежно всички лечебни заведения, то той щеше да стори това чрез изрично посочване в нормата на чл.393 от ГПК или в друга норма в ГПК, или в специалния закон, както е процедирал по отношение на лечебните заведения по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ, като ги е изключил от обхвата на обезпечителния процес. Като не е направил това, той е ограничил приложното поле на специалната норма на чл.54, ал.2 от ЗЛЗ само до производството по несъстоятелност на лечебните заведения. Това тълкуване съответства на водещия принцип в правната регламентация на лечебните заведения – интересът на пациента, който е защитен, когато в производството по несъстоятелност е възможно да продължи дейността по здравеопазване на лечебното заведение и то да бъде оздравено с плана за оздравяване по чл.696 от ТЗ, като не се допуска като обезпечителна мярка в това производство запориране на парични средства на неплатежоспособните лечебни заведения. При платежоспособни лечебни заведения, които не са загрозени от възбуждане на производство по несъстоятелност, и са регистрирани по ТЗ, интересът на пациента не е застрашен от налагане на запор върху вземанията им като обезпечение на искове срещу тях.“

Неоснователно е и следващото възражение, направено с жалбата относно приложението на чл.520 от ГПК във връзка с доводите за несеквестрируемост на вземанията по НЗОК по образуваното изпълнително дело срещу ***** Съгласно чл.520, ал.1 /Изм. - ДВ, бр. 13 от 2010 г. - обявено за противоконституционно от КС на РБ, относно заличаването на думите "общините и другите", бр. 5 от 2011 г.; изм., бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г., бр. 42 от 2018 г./- Не се допуска изпълнение върху средствата по банковите сметки на общините и другите бюджетно субсидирани заведения, постъпили като субсидия, трансфер или временен безлихвен заем от държавния бюджет, включително чрез бюджетите на общините или чрез други бюджети. Съобразно ал.3 /Предишна ал. 2 - ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г./- Изпълнението на парични вземания върху друго имущество - частна собственост на длъжниците по ал. 1, се извършва по правилата на този

дял.

В мотивите на Определение № 1348/20.03.2025г. по к.ч.гр.д.№ 501/2025г. на ВКС, III г.о., постановено на осн.чл.280, ал.1, т.3 от ГПК, е записано в тази насока, че „С изменение на чл.393, ал.1 от ГПК, обн. ДВ, бр. 86 от 27.10.2017 г., е въведена допълнителна забрана за недопускане на обезпечение на иск за парично вземане, когато обезпечението е насочено срещу вземания на лечебни заведения от НЗОК. Касае се за всички лечебни заведения, а не само за тези по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ. Горепосоченото императивно правило следва да бъде съобразявано при преценката за допустимост на обезпечението. Същото се отнася и за забраната в чл.393, ал.2 от ГПК да не се допуска обезпечение на иск за парично вземане чрез налагане на заповор върху вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение. Според чл.520, ал.1 от ГПК, не се допуска принудително изпълнение върху средствата по банковите сметки на общините и другите бюджетно субсидирани заведения, постъпили като субсидия, трансфер или временен безлихвен заем от държавния бюджет, включително чрез бюджетите на общините или чрез други бюджети. Следователно е недопустимо обезпечение на иск за парично вземане срещу лечебно заведение чрез заповор и върху средства по банковите му сметки, постъпили от държавния бюджет. Доколкото молителят не разполага с възможност към момента на подаване на молбата си за обезпечение по чл.389 и чл.390 от ГПК да установи произхода на паричните средства по банковите сметки на лечебните заведения – ответници по молбата за обезпечение, съдът е този, който следва да ограничи обезпечителния заповор, ако той е допустим и не се касае за лечебно заведение по чл.5, ал.1 от ЗЛЗ, само до онези вземания (парични средства по банкови сметки), които не са от НЗОК и от държавния бюджет. Това следва да бъде направено чрез изрично посочване в определението, с което се допуска обезпечението, и да бъде отразено в издаваната въз основа на него обезпечителна заповед."

По настоящето изпълнително дело не са въведени твърдения от длъжника *****, а и няма налични такива писмени данни, че процесните парични средства /вземания/ представляват субсидия, трансфер или временен безлихвен заем, които да са постъпили от държавния бюджет, включително чрез бюджетите на общините или чрез други бюджети.

Неоснователно се явява и следващото възражение досежно сумите,

постъпващи по банковите сметки на *****, които са за трудовите възнаграждения на работниците и служителите в това дружеството. В случая не са налице предпоставките за приложение на чл.446 от ГПК, затова че трудовото възнаграждение или друго каквото и да е възнаграждение за труд, чиито размери са под минималната работна заплата, са несеквестрируеми, и за приложение на чл.136 от ЗЗД, че се ползват с право на предпочтително удовлетворение вземанията на работници и служащи, произтичащи от трудови отношения. Това е така, защото ***** е юридическо лице, осъществяващо медицинска дейност по ЗЛЗ, а не е физическо лице, което има право да се ползва от закрилата на чл. 446 от ГПК, даваща закрила на физическите лица - работници и служители, които са страните – длъжници по изпълнително производство.

По отношение на подадената жалба от *****, както и от Н. Б. Й., ЕГН *****, **в частта срещу** Постановления за разноските по изпълнението, обективирани в Покана за доброволно изпълнение (ПДИ), с изх. № 2265/04.02.2026г., до *****, ПДИ № 2347/04.02.2026г. до *****, ПДИ, с изх. № 2386/04.02.2026г., до Н. Б. Й. и ПДИ, с изх. № 2741/10.02.2026г., до *****, по изп.д.№ 121/2026г. по описа на ЧСИ *****, съдът намира, че следва производството по нея да бъде прекратено и да бъде върната на съдебния изпълнител **за произнасяне по искането** за определяне на разноските чрез индивидуализиране на всяка сума поотделно по основание и размер, описани както без ДДС, така и с ДДС /в случаите на начисляване на данъка/, **както и за произнасяне по възражението** срещу включването в цялост на сумата в размер на 78743,35 евро /с ДДС/ като разноски по т.26 от Тарифата към ЗЧСИ, със самостоятелен акт на съдебния изпълнител.

От съдържанието на Постановления за разноските по изпълнението, обективирани в гореописаните ПДИ, действително е записано във всяка от тях, единствено сборната дължима сума за разноски в размер на 78743,35 евро /с ДДС/, включително такси по Тарифата към ЗЧСИ към датата 10.02.2026г. Съдът намира за обосновани доводите на жалбоподателите, че не е ясно какви са тези отделни суми, които са включени в тази глобална сума в размер на 78743,35 евро /с ДДС/ и съответно какво е основанието за начисляването им като разноски. Липсва и яснота какви са размерите на сумите без ДДС и с

ДДС /за случаите, в които има начисляване на данък/. Съдът намира, че съдебният изпълнител следва да се произнесе и по направеното възражение срещу включването на сумата в размер на 78743,35 евро /с ДДС/ в цялост като такси по Тарифа към ЗЧСИ. Съдебният изпълнител в мотивите към изпратената жалба е записал конкретни суми, които са включени в общата сума 78743,35 евро /с ДДС/, като не е ясно дали това са всички отделни суми, както и какви са размерите без ДДС и с ДДС /за случаите, когато следва да има начисляване на данък/. Отделният акт за разноси /постановление/, който следва да се изготви от съдебния изпълнител, след връщането на жалбата в тази част, ще подлежи на връчване на всички страни по делото, включително и на *****.

По мотивите, Пловдивският окръжен съд – V възз. гр.с.

РЕШИ:

Оставя без уважение подадената жалба от *****, представлявано от Н. Б. Й., „*****, представлявано от Н. Б. Й., както и от Н. Б. Й., ЕГН *****, с адрес гр. *****, всички чрез адв. М. Б., с адрес*****, като представител на ЕАД М. Б. **в частта** срещу насочване на **изпълнение върху несеквестрируемо имущество**, обективирани в Покана за доброволно изпълнение (ПДИ), с изх. № 2265/04.02.2026г., до *****, ПДИ № 2347/04.02.2026г. до *****, ПДИ, с изх. № 2386/04.02.2026г., до Н. Б. Й., ПДИ, с изх. № 2741/10.02.2026г., до *****, по изп.д.№ 121/2026г. по описа на ЧСИ *****, **чрез заповест** върху всички вземания, включително по откритите във всички клонове сметки в лева и валута, на ползваните банкови сейфове и касети и на движими вещи предоставени за доверително управление, до размера на дължимата сума в описаните банки в ПДИ до размера на задължението по делото; **чрез заповест** върху всички парични вземания, по всички видове платежни сметки (за електронни пари, за извършване на платежни операции и др.), които са открити при описаните други дружества в ПДИ, както и по всякакви други форми на електронни плащания или плащания в брой, до размера на дължимата сума; **чрез заповест** върху всички настоящи, бъдещи и условни вземания породени, както и тези, които ще се породят от търговските /наемните или всякакъв друг вид/

взаимоотношения с *****, БУЛСТАТ ***** и НЗОК, като неоснователна.

Прекратява производството по възз.гр.д.№ 643/2026г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, V гр.с. по подадената жалба от *****, представлявано от Н. Б. Й., *****, представлявано от Н. Б. Й., както и от Н. Б. Й., ЕГН *****, с адрес гр. *****, като представител на ***М. Б . в частта срещу Постановления за разноските по изпълнението, обективирани съответно в Покана за доброволно изпълнение (ПДИ), с изх. № 2265/04.02.2026г., до *****, ПДИ № 2347/04.02.2026г. до *****, ПДИ, с изх. № 2386/04.02.2026г., до Н. Б. Й. и ПДИ, с изх. № 2741/10.02.2026г., до *****, по изп.д.№ 121/2026г. по описа на ЧСИ *****, и **Връща за произнасяне от съдебния изпълнител по направеното искане** за определяне на разноските чрез индивидуализиране на всяка сума поотделно по основание и размер, описана както без ДДС, така и с ДДС /в случаите на начисляване на данъка/, **както и за произнасяне по възражението** срещу включването в цялост на сумата в размер на 78743,35 евро /с ДДС/ като разноси по т.26 от Тарифата към ЗЧСИ, със самостоятелен акт на съдебния изпълнител.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____